

MATOUŠ

LISTOPAD 2003

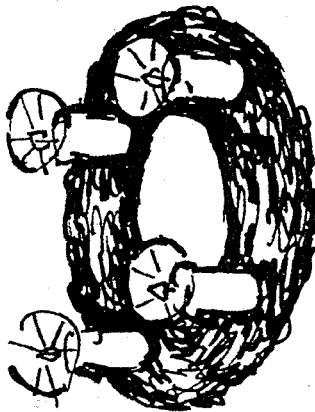
ČÍSLO 25

„Základním tématem křesťanství je změna. Kdo se nechce měnit, měl by změnit náboženství.“ (Pavel Kosorin: Biblické aforismy)

ÚVODNÍK

Nedávno jsem četl zamýšlení jednoho z mých spolupracovníků kněží o významu Ježíšovy výzvy o změně smýšlení: „Obratíte se...“ (Mk 1, 15). Slova, kterými Ježíš zahajuje veřejnou činnost, známe spíše v podobě postní a kající: „Čiňte pokání...“ Avšak období, které stojí před námi – advent, nás vybízí právě k tomu, co je podstatně spjaté s křesťanskou vírou: křesťanství je náboženstvím změny, místem dynamického působení Ducha svatého, nepředvídatelným setkáním Boha a člověka. Každá taková změna nabízí nové pohledy a podněty a obohacuje lidský život. Každá taková změna ale s sebou přináší i bolest ze ztráty dřívějších jistot i strach z neznámé budoucnosti. Přesto nás Ježíš zve, abychom se určitých změn nebáli. V tomto smyslu prožijme spolu letošní advent jako Ježíšovo pozvání k novému dobrodružství na cestě víry.

P. Jirí Veselý, váš farář

S MATKOU TEREZOU o obrácení

Doufám, že jsem na cestě obrácení. Tím nemyslím to, co myslíte vy. Doufám v obrácení srdcí. Ani Bůh nemůže obrátit někoho, kdo nechce. My všichni se službou člověku snažíme přiblížit k Bohu. Obrácíme se, přijmeme-li Boha do svého života tím, že se Mu postavíme tváří v tvář. Stává se z nás lepší hindu, lepší katolíci, lepší cokoliv jsme, a tím, že se stáváme lepšími, přibližujeme se k Němu. Jestliže Ho do svého života přijmeme úplně, je to obrácení. Jak hledám přístup k Bohu? No, snažím se o to samozřejmě jako katolička, vy možná jako hindu, někdo jiný jako buddhista, každý

podle vlastního svědomí. Musíte přijmout, kdo je Bůh ve vašem srdci. Neostýchám se říci, že miluji Ježíše, neboť On je mi vším. Ale vy třeba máte ve svém životě jinou představu. A tak se musí obrácení chápat. Lidé myslí, že obrácení je změna, která nastane přes noc. Tak to není. K tomu vás nikdo nepřivede, ani otec ani matka. Ani všemohoucí nemůže nikoho nutit. Dokonce ani Ježíš, ačkoli byl Bůh sám, nemohl obrátit srdce lidí, jestliže Mu to nedovolili. Záleží to na lidech. Vidí-li světlo, mohou za ním jít. Já jim nemohu světlo dát, mohou jen ukázat cestu. Když přijdu do Kalighatu a pracuji tam a sloužím lidem skutečně s láskou a obětavostí, pak ovšem začnou myslet na Boha. Jestliže už myself, přijdu k poznání; jestliže poznají, budou chtít milovat, a jestliže milují, budou chtít sloužit. Mnoho indických žen by chtělo žít, jako žijeme my, životem chudoby, modlitby, oběti a služby. Chtěly by věst život misionářek lásky k bližnímu. Ale chtějí si ponechat svou víru, svoji vlastní víru v Boha. Tak nevím, jak by se to dalo udělat. Podívejte se, rády by složily sliby, chtějí modlitbu, chtějí úpinou odevzdanost. Snažím se najít nějakou cestu. Nejsme sociální pracovnice, i když konáme sociální práci.

Z knihy Desmond Doig: Matka Tereza

Advent – očekávání

Celý náš život směřuje k osobnímu setkání s Kristem. On, Syn Boží, nám vyšel vstříc, aby nám toto setkání umožnil. Adventní liturgie (adventus – lat. příchod) nám připomíná a zpřítomňuje očekávání Jeho příchodu. Píseň č. 126 z Kancionálu hovoří o čtvrtém příchodu Páně a vyjadřuje tak celou šíři a duchovní obsah adventu: příchod Mesiáše v lidském těle, naše osobní setkávání s Bohem v tomto čase, okamžik smrti a nakonec jeho slavný příchod, tzv. parusie.

Doba adventní trvá necelé čtyři týdny. Začíná 1. nedělí (kolem 30. 11.), kdy slyšíme o posledních věcech kolem nás, tzv. eschatologickou řeč. O 2. a 3. neděli zaznívá z úst Předchůdce Páně výzva k obrácení, ke změně smýšlení (pozn.: od 2. adv. čtvrtku do 16. prosince slyšíme v evang. o Janu Křtělci). Poslední, 4. neděle, hovoří o bezprostředních událostech, které předcházejí Kristovu narození.

Advent je rozdělen na 2 části: první je více naplněna myšlenkou na příchod Páně ve slávě. Druhá směřuje k oslavě Ježíšova narození, začíná 17. prosince a po celý následující týden se zpívají před evangeliem starobylé tzv. ó-antifony vyjadřující touhu lidstva po Mesiáši. Společnou myšlenkou obou částí je naděje a radostně očekávání, což nejlépe vyjadřuje liturgie 3. neděle, zv. Gaudete (lat. radujte se), podle úvodních slov mše sv. a liturgickou růžovou barvou.

Tři velké osobnosti nás v adventu inspirují a provázejí: prorok Izaiáš, mohli bychom říci „evangelista Starého zákona“. Dále Jan Křtěl, muž stojící mezi oběma Zákony. A třetí je Maria, Eva Zákona nového, Panna a Matka Boží, jak se to modlíme při Andělu Páně. Staré rorátní zpěvy v nás mohou probudit touhu po Ježíši Kristu, který jediný je zárukou nového života. „Ejhle, Hospodin přijde...“

Adventní věnec se svícemi je výmluvným symbolem v předvánočním čase. Světlo čtyř svící, jež se postupně zapalují v průběhu čtyř adventních týdnů, připomíná Ježíšova slova: „Já jsem světlo světa“ (Jan 8, 12). Čerstvé větve jsou symbolem života a jejich zelená barva (oprotněná od všech ostatních ozdób) je znamením čisté naděje, že Boží láska vítězí nad temnotou a smrtí. Vždyť Boží Syn, Ježíš Kristus, „pro nás a pro naši spásu sestoupil z nebe“ a proto se před tímto tajemstvím s díky skláníme. Věnec nám připomíná vítězství (2Tim 4, 8). Červené svíce pak moc a sílu Ducha sv., v němž lze tohoto vítězství dosáhnout. Fialová stuha vyjadřuje výzvu Jana Křtitele k pokání, ne však formou postu, nýbrž hledání Boží vůle.

Pozdrav z Brna od sv. Jakuba

Zdravím celou farnost Fryšava od svatého Jakuba z Brna. Před časem jsem si připomněl rok od svého kněžského svěcení a s tím i nástup na mé první kaplanské místo, kterým byla právě vaše farnost. Moje působení u vás bylo sice krátké, nicméně velice rád na ně - a také na vás všechny - vzpomínám. Od vás jsem odešel vloni před vánoce do Boskovic, kde jsem působil asi osm měsíců. Nyní se již zabývám na svém třetím kaplanském místě, tj. u svatého Jakuba v Brně. Nechci vás dále zatěžovat dlouhými rozpravami o všech svých státech, i když by to mohlo být pro leckoho zajímavé. Raději bych poslal na Vysocinu pozdravení a povzbuzení do nového liturgického roku a především do adventní doby, které jsou již za dveřmi. Zdá se mi, že se z našeho lidského života pomalu vytrácí očekávání. V očekávání všedních věcí jsme už skoro profesionálové - když se vydáme do obchodu pro to, co potřebujeme, očekáváme, že to budou mít, dokážeme s vírou očekávat příjezd autobusu, někdy je ovšem důležitě, vnímat a očekávat s otevřeným srdcem i věci Boží. A v tom nám může pomoci prožívání adventu, které nás učí čekat, že Bůh může v našem životě dělat změny, že každého z nás chce obdarovat. Staňme se tedy znovu lidmi adventu, kteří očekávají neustálé působení Boha ve svém životě.

váš minulý kaplan P. Pavel Šenkyřík

Na co si o. Ladislav ve Vzpomínkách nevzpomněl

Představa o nebi jsou zaplněny celé knihovny, učené páni o tom psali. Mně vystačí představa z knih Terezičky Ježíškovy. Také se jí ptali, když ležela na posteli a kašlala z posledních zbytků plíc, jak si představuje to nebe, co se tam tak těší! A ona říkala: „Já věřím, že tam kolem mne nebudou žádné studené tváře.“ Tak tohle poznání jsem koupil. Nebešťan je ten, kdo při vstupu do nebeského království objevil, že dechem věčnosti je radost. Já jsem si k tomu po zkušenostech celého života, jak pořád váčím se svými chybami, lajdáctvím a nepodarama, přidal, že nebe je místo, kde ani já nebudu moci nikoho zarmoutit. Už nebudu mít starost, abych někomu neublížil a nezarmoutil ho. To u nás kněží není žádná maličkost, protože mluvíme a musíme mluvit, ať chceme nebo ne, často lidem do života. A říkáme jim věci, které mohou ovlivnit jejich život, a běda mi, kdybych plácl něco neuvážené a lehkomyšlně jen proto, abych se vyťahoval či dělal důležitým. Místo toho, abych řekl: „Človče, tohle mi není tak jasné, já o tom musím moc přemýšlet.“ Nebezpečí, že někoho zarmoutíme, ublížíme mu, hrozí nám všem. Tam už ne. Je to naivní představa, ale mně se moc líbí. A k tomu ještě další a nádherné věci - kolik je toho, na co jsem v životě narazil a nevěděl jak dál a říkal si: „Tak počkat, tohle si musím pamatovat, a až budu Doma, tak se na to hned zeptám.“ Tolik je věcí, kterým nerozumím, např. proč děti mají být trápené, tam se mi to ujasní, v zrcadle Boží moudrosti. Jak já se těším na to, že si povykládáme s Honzou Skácelovým, protože si budeme rozumět, a s Janem Husem, který je mi také nesmírně sympatický, protože mu nebyly hostejné nepořádky v církvi. A to je zvědavost, ta třetí věc, na kterou se těším, že bude podstatou mého nebe. Jsem moc zvědavý na spoustu věcí a těším se, že mi radost nezakazí žádná strašidla a žádné nejistoty. Mnozí to nechápou a říkají: „Tak pořádkážeš o tom nebi a jak to, že tam nepospícháš? Já na tobě nevidím, že by ses tam hnali.“ A musím vysvětlovat: „Človče, já tady mám ještě práci, já nemám čas. Tam budu mít celou věčnost, ale tady mohu být snad ještě užitečný.“ Dokud jsem k užítku lidem, tak jsem tady rád. Já tam nepospíchám, to mi neutoče. A tak se zatím těším.

Z rozhovorů Miloše Doležala: Cesty Boží (ne)časem

SVĚTEC MĚSÍCE

Svatý Mikuláš (6.12.) je opravdu univerzální světec a stal se jedním z nejnámějších a nejoblíbenějších světců všech dob u všech národů. Historicky jisté je však pouze to, že žil ve 4. stol. a byl biskupem v Myře v Malé Asii. Zemřel kolem r. 350. Legendy o jeho životě jsou plné zázraků, ve kterých se vždy projevovává jeho taktní láska se snahou neponižít a neurazit, zejména vůči prostým a málo významným lidem. Celá kniha by nestála na všechny příběhy, které se o něm vyprávějí. Nejnámější jsou příběhy o záchraně námořníků, malých dětí, o tom, za jakých okolností se stal biskupem, ... a samozřejmě jak pomohl chudému otci, aby nemusel prodat své tři dcery do nevěstince – tajně v noci vhodil oknem potřebný obnos peněz. Zůstává stále symbolem štědrosti, úspěšnosti a bliženské lásky. Je patronem mořeplavců a největší úctě se těší na pravoslavné Rusy a dokonce byl prvním „patronem mostů“, dlouho před sv. Janem Nepomuckým. V předvečer jeho velikého svátku je mikulášská nadílka. Někde chodí Mikuláš s mlčenlivým andělem a hluchým čertem, kterého vodí na řetěze, neboť je jeho neomezeným pánem. Jinde místo toho si dávají děti za okno punčochu nebo dřevák, aby jim do něho v noci nadělil. Santa Klaus a pověstný Děda Mráz jsou jen transformací této veliké postavy, která si v českém prostředí zachovala původnější charakter. Pojďme se pokusit být v tomto měsíci také štědrí, ale neokázale a skromně.

KALENDÁŘ

29.11.	so	13,30	výroba adventních věnečků a svícnů pro děti; svíce s sebou
30.11.	ne	9	zahájení přípravy na vánoce a svěcení adventního věnce

POZOR: každé adventní pondělí v kostele – tzv. „roráty“ již v 6 hod.

3.12.	st	17	mše sv. pro rodiče a děti (školního věku)
4.12.	čt	16,30	náboženství všech starších školáků (5.-8.tř.)
5.12.	pá	17	společensví mládeže (od 9.tř.)
		18,30	mše sv. se sv. Mikulášem
8.12.	po	6	slavnost Neposkvrněného Početí PM
20.12.	so	9	vánoční výzdoba a úklid kostela
21.12.	ne	15,30	příležitost ke slavení svátosti smíření
22.12.	po	6	poslední roráty

Roráty

V rámci naší přípravy na vánoce budou na Fryšavě vždy na začátku týdne v pondělí ráno v 6 hod. v kostele tzv. „roráty“ (jitřní mše ke cti Panny Marie, příprava na vánoce s adventními zpěvy).

Setkání s Mikulášem

I letos oslavíme památku sv. Mikuláše v pátek 5.12. v 18,30 hod. při mši sv. v kostele. Chceme prožít pár pěkných chvil (děti z naší farnosti, se svými rodiči, z nábožka..., ale i ti nejstarší) při společné modlitbě, vyprávění a zpěvu. A snad mezi nás nakonec zavítá i sám Mikuláš se svými průvodci.

MATOUŠ – zpravodaj farnosti Fryšava, Tři Studně, Sklené